

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 84/07
15.03.2007. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Stojana Jokića, predsednika veća, Nikole Stanojevića, Zvezdane Lutovac, Mihaila Rulića i Vesne Popović, članova veća, u pravnoj stvari tužilje AA, koju zastupa adv. AB, protiv tuženog BB, koga zastupa adv. BA, radi duga, rešavajući o reviziji tuženog, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.12417/06 od 29.9.2006. godine, u sednici održanoj 15.3.2007. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tuženog izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.12417/06 od 29.9.2006. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.12417/06 od 29.9.2006. godine odbijena je kao neosnovana žalba tuženog i potvrđena presuda Trećeg opštinskog suda u Beogradu P.3682/01-05 od 7.2.2006. godine, kojom je tuženi obavezan da tužilji po osnovu zajma isplati iznos od 7.692 eura i to sa domicilnom kamatom na iznos od 15.000 DM, počev od 1.3.1997. godine do 31.12.2003. godine, a na iznos od 7.692 eura kamatu u visini eskontne stope koju određuje Centralna evropska banka počev od 1.1.2004. godine pa do isplate, sve u dinarskoj protivvrednosti na dan isplate po srednjem kursu NBS, kao i da tužilji na ime troškova postupka naknadi iznos od 177.275,00 dinara, sve u roku od 15 dana od dana prijema presude pod pretnjom izvršenja.

Protiv te presude Okružnog suda u Beogradu tuženi je blagovremeno izjavio reviziju zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu čl.399. ZPP ("Službeni glasnik RS" br.125/04), Vrhovni sud je našao da revizija nije osnovana.

U provedenom postupku nema bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl.361. st.2. tač.9. Zakona o parničnom postupku na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a pobijana presuda se ne napada zbog drugih bitnih povreda odredaba parničnog postupka.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju stranke su u Agenciji "VV" zaključile ugovor o zajmu 1.10.1996. godine po kome je tužilja kao zajmodavac dala tuženom kao zajmoprimcu iznos od 20.000 DM sa rokom vraćanja od 5 meseci. Tom prilikom ugovorena je i kamata od 10% na pozajmljeni iznos na mesečnom nivou, tako da je u ugovor o zajmu unet zbirni iznos glavnice od 20.000 DM i kamate za 5 meseci u ukupnom iznosu od 10.000 DM, te je kao ukupan iznos zajma unet iznos od 30.000 DM. Tuženi je preuzeo obavezu da zajam vrati tako što će prvu ratu od 2.000 DM isplatiti do 1.11.1996. godine, drugu ratu u istom iznosu do 1.12.1996. godine, treću ratu u istom iznosu do 1.1.1997. godine, četvrtu ratu u istom iznosu do 1.2.1997. godine i petu ratu od 22.000 DM do 1.3.1997. godine. Nesporno je među strankama da je tuženi od tužilje faktički primio iznos od 20.000 DM od čega je odmah 2.000 DM dao Agenciji "VV" na ime provizije. Pozajmljena devizna sredstva tuženi je tužilji samo delimično vratio i to 2.000 DM po priznanici od 8.11.1996. godine, koji je iznos tužilja primila u prostorijama navedene Agencije, kao i iznos od 3.000 DM koji je tužilja primila na ruke od brata tuženog GG februara odnosno marta meseca 1997. godine.

Polazeći od tako utvrđenog činjeničnog stanja, koje se shodno odredbi čl.398. st.2. ZPP revizijom ne može pobijati, nižestepeni sudovi su pravilno zaključili da tuženi nije isplatio tužilji ostatak pozajmljenog iznosa od 15.000 DM, te su pravilno primenili materijalno pravo kada su usvojili tužbeni zahtev i obavezali tuženog da tužilji isplati po tom osnovu iznos od 7.692 eura, shodno odredbi čl.557. ZOO, sa domicilnom kamatom od dana pada u docnju počev od 1.3.1997. godine, sa kojim danom je bio u obavezi da vrati u celosti pozajmljeni iznos.

Isticanje u reviziji tuženog da je predmet ugovora o zajmu zelenaški i kao takav nedozvoljen pošto sadrži ugovorenu kamatu od 50% koja se između fizičkih lica ne može ugovoriti, je bez uticaja na pravilnost odluke u ovoj pravnoj stvari. Ovo sa razloga što je tužilja svojim tužbenim zahtevom tražila isplatu samo glavnice odnosno dela pozajmljenog iznosa koji tuženi nije vratio, a predmet spora nije bila isplata ugovorene kamate. Prema odredbi čl.105. ZOO ništavost neke odredbe ugovora ne povlači ništavost samog ugovora, ako on može opstati bez ništave odredbe i ako ona nije bila ni uslov ugovora ni odlučujuća pobuda zbog koje je ugovor zaključen. U ovom slučaju ništavost odredbe predmetnog ugovora o kamati ne povlači ništavost i ugovora u pogledu pozajmljenog iznosa - glavnice, te tužilja ima pravo da traži izvršenje tog ugovora prema tuženom u pogledu

povraćaja pozajmljenog iznosa – glavnice u celosti.

Sa napred iznetih razloga, a na osnovu čl.405. st.1. ZPP, Vrhovni sud je odlučio kao u izreci ove presude.

Predsednik veća – sudija

Stojan Jokić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

dm